

Του Χρήστου Επαμ. Κυργιάκη

Ήταν όμορφο το κυριακάτικο εκείνο πρωινό. Ξύπνημα όχι από τα χαράματα και με το χρόνο να μην πιέζει και να κυλάει ανέμελος, καφεδάκι στο μπαλκόνι καθώς ευνοούσε και ο καιρός και κουβεντούλα χαλαρή για τη δουλειά, τα παιδιά και κάποιες σκέψεις για το καλοκαίρι.

Στο απέναντι οικόπεδο που γλίτωσε το χτίσιμο, αλλά όχι για πολύ ακόμα, η Ματούλα αναζητούσε τα «παιδιά της». Είχαμε χάσει το μέτρημα με τα μικρά αιλουροειδή «παιδιά» της Ματούλας. Δέκα με δεκαπέντε γάτες την περίμεναν κάθε πρωί έξω από την είσοδο της διπλανής πολυκατοικίας που έμενε, κουνώντας τις ουρές τους και νιαουρίζοντας επίμονα, αναμένοντας τροφή και νερό από τα χέρια της.

Τις Κυριακές όμως είχαμε και την απαραίτητη καθαριότητα. Τα αυτοσχέδια σπιτάκια που είχε κατασκευάσει από χαρτόνια και άδεια τελάρα έπρεπε που και που να καθαρίζονται όσο αυτό ήταν δυνατόν.

Είχε και βιολογικά παιδιά η Ματούλα και μάλιστα τέσσερα. Δύο γιους και δύο κόρες.

Είκοσι χρόνια είχαμε σε τούτη τη γειτονιά μα ποτέ δεν είδαμε κανένα από τα παιδιά της να της χτυπάει την πόρτα.

Κάποιες φορές την ακούγαμε να μιλάει στο τηλέφωνο με κάποιο από αυτά όλο παράπονο και προσμονή.

«Πότε θα έρθεις καμάρι μου να σε δω; Σε πεθύμησα παλικάρι μου. Να φέρεις και το μικρό. Δε μου το έφερες να το δω από τότε που γεννήθηκε. Αφού εγώ δεν μπορώ να έρθω στη Θήβα. Μη με ξεχνάς αγόρι μου, να με παίρνεις τηλέφωνο ακούς; Πες το και στα αδέρφια σου.»

Άλλες φορές πάλι ήταν οργισμένη και θυμωμένη τόσο που μετά ξεσπούσε σε κλάματα.

«Μα τι άλλο να κάνω για να ευχαριστηθείς κόρη μου; Δεν το πούλησα το διαμέρισμα στον δεύτερο όπως ζήτησες; Δεν σου έδωσα όλα τα χρήματα για να ξελασπώσεις; Τσακώθηκα με τ' αδέρφια σου για χατίρι σου κι εσύ με το ζόρι μου σηκώνεις το τηλέφωνο και μου λες πως φταίω εγώ που μας παράτησε ο πατέρας σου! Που σε παράτησε ο άντρας σου, εσύ φταις;»

Τους γείτονες τους ήξερε όλους με τα μικρά τους. Μπορεί τα νεύρα της να μην ήταν στην καλύτερη κατάσταση αλλά η μνήμη της δούλευε ρολόι. Μια φορά νοσηλεύτηκε για λίγες μέρες σε ψυχιατρική κλινική αλλά της έδωσαν αγωγή και επέστρεψε.

Κάθε γείτονας που περνούσε τον σταματούσε και του υπενθύμιζε ένα περιστατικό από τα παλιά που αφορούσε είτε τον ίδιο είτε κάποιο συγγενικό του πρόσωπο.

Οικονομικά δυσκολευόταν πολύ. Κανείς δε γνώριζε πώς τα έβγαζε πέρα αν και όσοι την ήξεραν από παλιά έλεγαν πως και περιουσία είχε και σύνταξη έπαιρνε από κάποιο ταμείο. Όμως δεν ήταν λίγες οι φορές που παραπονιόταν στις γάτες της πως της έκοψαν, άλλες φορές το ρεύμα και άλλες το νερό.

Κι ενώ τη βλέπαμε από το μπαλκόνι κι εμείς αλλά και άλλοι ένοικοι των πολυκατοικιών του ίδιου δρόμου, να προχωράει με τις γατοτροφές προς τα σπιτάκια τους, η ανάσα μας κόπηκε από το ουρλιαχτό που έβγαλε όταν έφτασε στα σπιτάκια.

«Αλήτηρηρη, παλιομπεκρήρη, άρρωστεεε. Το είπες και το 'κανες. Τις φαρμάκωσες τις γάτες πάλι. Γιατί βρε αλήτη; Πού σε πείραξαν;»

Όλοι καταλάβαμε τι έγινε και όλοι περιμέναμε την αντίδραση. Είχε συμβεί κι άλλες φορές.

«Τι θέλεις πάλι παλιοβρώμα; Είσαι θεότρελη. Μάζεψες όλες τις γάτες αντί να μαζέψεις τα παιδιά σου. Θα βγω έξω και θα σε τσακίσω», ακούστηκε η φωνή του Αργύρη από το πίσω μπαλκόνι στο ισόγειο διαμέρισμα της πολυκατοικίας.

Μέσα σε δευτερόλεπτα συναντήθηκαν οι δυο τους έξω από την πόρτα της πολυκατοικίας κι άρχισαν να καυγαδίζουν, φτάνοντας και στο σημείο να αλληλοσπρώχνονται.

«Τα δικά σου τα παιδιά που είναι βρε αλήτη; Ένας αλήτης, ένας μπέκρας είσαι. Γι' αυτό σε παράτησε η γυναίκα σου και τα παιδιά σου.»

«Εσύ έχεις τέσσερα μωρή καριόλα και δεν πατάει κανένα να σε δει. Κι όταν θα μιλάς για τα παιδιά μου να πλένεις το στόμα σου με σαπούνι. Ακούς;»

«Γιατί τα φαρμάκωσες τα γατιά;»

«Με είδες εσύ να τα φαρμακώνω;»

«Δεν έχουμε άλλο σκατόψυχο στη γειτονιά εκτός από σένα.»

«Φεύγα γιατί θα σε μπατσίσω», ούρλιαξε ο Αργύρης και σήκωσε το χέρι έτοιμος να χτυπήσει τη Ματούλα.

«Κάτω τα χέρια σου ρε μαλάκα», ακούστηκε μια γυναικεία φωνή από κάποιο μπαλκόνι τής απέναντι πολυκατοικίας. «Έρχομαι τώρα κάτω, κι αν τολμάς σήκωσε και σε μένα χέρι και θα στο κόψω από τη ρίζα», συνέχισε η άγνωστη γυναίκα.

Σάστισε ο Αργύρης που δεν περίμενε τέτοια εξέλιξη.

«Να την αφήσεις ήσυχη», ακούστηκε και δεύτερη φωνή, αντρική αυτή τη φορά από τη διπλανή πολυκατοικία.

Μαζεύτηκε ο Αργύρης κι έκανε να μπει στην πολυκατοικία.

«Χέστηκες από το φόβο σου παλιό μπέκτρα», του φώναξε η Ματούλα.

Ο Αργύρης χώθηκε στο διαμέρισμά του βρίζοντας και η Ματούλα πήγε να θρηνήσει τις γάτες της.

Κάθισε κάτω στα χώματα και τις μοιρολογούσε σαν ηπειρώτισσα μοιρολογίστρα σε κηδεία μικρού παιδιού. Είχε δώσει σε κάθε γάτα από ένα όνομα και τις φώναζε όλες με το όνομά τους.

Σηκώθηκε αλαφιασμένη και αναμαλλιασμένη. Πήγε στο διαμέρισμά της και γύρισε με ένα λισγάρι.

Κάποιοι γείτονες κατεβήκαμε και τη βοηθήσαμε να θάψει τα τρία «παιδιά» της σε μια γωνιά του οικοπέδου.

Εκείνη, την πήρε το σούρουπο να κλαίει για το χαμό τους και να καταριέται τον Αργύρη.

Η Ματούλα και ο Αργύρης ζούσαν στην ίδια πολυκατοικία από τότε που έδωσαν τα οικόπεδά τους για αντιπαροχή. Η Ματούλα πήρε τρία διαμερίσματα και ο Αργύρης ένα καθώς το οικόπεδό του ήταν μικρότερο από εκείνο της Ματούλας.

Είχε περίπου δέκα χρόνια που έκλεισε το μαγαζί που δούλευε ο Αργύρης λόγω οικονομικών δυσκολιών. Από τότε δεν ξαναδούλεψε πουθενά, ούτε μάθαμε αν έπαιρνε σύνταξη από κάπου. Τον βλέπαμε μόνο να μαζεύει μπουκάλια γυάλινα και να τα κουβαλάει στην πλάτη για να τα πάει πού; Κανένας δεν γνώριζε.

Είχε βραδιάσει για τα καλά και είχαμε μαζευτεί όλοι μέσα στα διαμερίσματά μας. Στις μικρές οικογενειακές και προσωπικές μας φυλακές που τόσα πολλά επενδύσαμε σε ψυχή και χρήμα. Εργάσιμη η επόμενη μέρα και η αρχή της εβδομάδας οπότε έπρεπε να «προγραμματιστούμε», για το επόμενο εφταήμερο.

Η τσιριχτή φωνή της Ματούλας διέκοψε την όποια σπιτική ηρεμία και μας έφερε πάλι στο μπαλκόνι.

«Βγες έξωωωω. Βγες έξω ρε παλιό μπέκρα που χώθηκες μέσα στο σπίτι σαν το ποντίκι. Τα έβαλες με τα ζωάκια. Έλα αν σου βαστάει να τα βάλεις μαζί μου ρε αλήτη. Αλήτης ήσουν μια ζωή. Αλλά τι περιμένεις από έναν τρελό. Εσύ δεν σκέφτηκες ούτε τα παιδιά σου και έβαλες φωτιά στο σπίτι σου. Θα τα έκαιγες ζωντανά αν δεν σας προλάβαινα εγώ. Εκείνα λυπήθηκα όχι εσένα. Αλλά τα ξέχασες παλιό αλήτη».

Έκλαιγε η Ματούλα, φώναζε, σταματούσε για λίγο και μετά πάλι τα ίδια μέχρι που αποκαμωμένη κάθισε στα σκαλιά πριν την είσοδο της πολυκατοικίας.

Ένας -δυο γείτονες είχαν κατέβει στο απέναντι πεζοδρόμιο και περίμεναν.

Ξαφνικά η εξώπορτα της πολυκατοικίας άνοιξε και βγήκε ο Αργύρης κρατώντας έναν πλάστη στο χέρι. Έπεσε με δύναμη πάνω στη Ματούλα και άρχισε να τη χτυπάει.

Εκείνη αντέδρασε. Τον έβριζε και τον χτυπούσε με τα χέρια.

Οι γείτονες από το απέναντι πεζοδρόμιο όρμησαν να τους χωρίσουν και να γλιτώσουν τη Ματούλα.

Τα σκαλιά της πολυκατοικίας γέμισαν με κόσμο.

Κάποιος, προφανώς κάλεσε την αστυνομία και κατέφτασαν δύο μοτοσυκλέτες και ένα περιπολικό.

Επικράτησε για αρκετή ώρα ένας σαματάς και ένας πανικός.

Η Ματούλα ήταν αιμόφυρτη και περίμενε το ασθενοφόρο επαναλαμβάνοντας τη λέξη «αλήτη».

Του Αργύρη του πέρασαν χειροπέδες κι εκείνος φώναζε πως δεν έφταιγε. Η ανάσα του βρώμαγε κρασί. Παρακαλούσε τους αστυνομικούς να μην ειδοποιήσουν τα παιδιά του αλλά εκείνοι του είπαν πως αυτό δεν γίνεται.

Τελικά, η Ματούλα έφυγε με το ασθενοφόρο παρέα με μια γειτόνισσα και ο Αργύρης με το περιπολικό.

Τις επόμενες μέρες ούτε ο Αργύρης ούτε η Ματούλα έδωσαν σημεία ζωής. Οι γάτες της μαζεύτηκαν κάτω από το υπερυψωμένο της μπαλκόνι στο ισόγειο του διαμερίσματός της και νιαούριζαν. Μερικές πήδηξαν τα κάγκελα και βρέθηκαν μέσα στο μπαλκόνι.

Φροντίσανε κάποιοι να τους δώσουν λίγη τροφή και νερό.

Το σκηνικό επαναλήφθηκε για πολλές μέρες.

Οι ζωές μας συνέχισαν να κυλάνε στο αυλάκι της ρουτίνας. Πού και πού αναρωτιόμασταν πού να βρίσκονται η Ματούλα και ο Αργύρης αλλά μέχρι εκεί.

Ένα πρωινό, πάλι Κυριακής πέρασε από το δρόμο η Φρόσω. Έμενε στην ανηφόρα στο τέλος του δρόμου. Κοντοστάθηκε για να μας πει «καλημέρα».

«Α! Θα το ξεχνούσα. Η Ματούλα μας άφησε χρόνους. Πάει πέθανε.»

Σα να έπεσε κεραυνός.

«Πότε έγινε αυτό; Δε μάθαμε τίποτα!»

«Την προηγούμενη εβδομάδα. Από το νοσοκομείο που την πήγαν κατέληξε σε κάποιο ίδρυμα.

Μάλλον μεσολάβησαν τα παιδιά της. Δεν άντεξε η κακομοίρα. Ησύχασε λέω εγώ. Ήταν ζωή αυτή που έκανε; Μόνο τις γάτες είχε. Τη Ματούλα την αγαπούσαν οι γάτες.»
«Γαμώτο, ούτε στην κηδεία δεν πήγαμε! Μάλλον, μόνο οι γάτες την αγαπούσαν.»

«Να σας πω και για τον Αργύρη.»

«Τι; Πέθανε κι αυτός;»

«Όχι. Αυτόν τον έκλεισαν τα παιδιά του στο ψυχιατρείο. Του φόρεσαν ζουρλομανδύα έμαθα και τον έχουν και δεμένο. Λίγα είναι κι αυτουνού τα ψωμιά του.»

Μας χαιρέτησε η Φρόσω και ανηφόρισε για το σπίτι της.

Πριν μπει το καλοκαίρι, στην πολυκατοικία του Αργύρη και της Ματούλας εμφανίστηκαν μαστόρια.

Στα δύο διαμερίσματα της Ματούλας που τής απόμειναν και το ένα του Αργύρη ξεκίνησαν ανακαινίσεις.

Ένας γέροντας που έμενε στη γειτονιά από τότε που γεννήθηκε, μας είπε ότι είδε τα τρία παιδιά της Ματούλας και τα δύο του Αργύρη, να μιλάνε με τα μαστόρια.

Αναρωτήθηκα, πώς γίνεται και τα σπίτια αποκτάν αξία και γίνονται πολυτιμότερα από τους ανθρώπους;

«Οι άνθρωποι παλικάρι μου μπερδεύουν πια τις αξίες με την αξία», μου είπε ο γέροντας και απομακρύνθηκε σκουπίζοντας με την παλάμη του τα δακρυσμένα του μάτια...